

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/237/2011
Identifikačné číslo spisu:	1104122493
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2013
Meno a priezvisko:	
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1104122493.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ V.Q., bytom Z., A., 2/ T. F., bytom Z., V., 3/ A. C., bytom I., V., 4/ P. D., bytom V. 5/ V. P., bytom Z., K., 6/ F. A., bytom O., P., 7/ O. A., bytom Z., V., 8/ M. A., bytom O., zastúpenej Ing. P. A., bytom A., E., 9/ Q. A., bytom F., 10/ P. P., bytom Z., B./3, zastúpených advokátskou kanceláriou HKP Legal, s. r. o., Sasinkova 6, Bratislava, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, Bratislava, Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, Mierová 19, Bratislava, o zaplatenie 145 923,78 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I, pod sp. zn. 18 C 155/2004, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. mája 2011, sp. zn. 15 Co 288/2010, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej nepriznáva právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 20. februára 2010, č. k. 18 C 155/2004-474 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/ až 10/ domáhali zaplatenia sumy 145 923,78 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej im nesprávnym úradným postupom žalovanej. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobcovia uzatvorili s nebankovými subjektmi HORIZONT SLOVAKIA o. c. p., a. s., BMG Invest, s. r. o. a BDV Družstvo, jednak zmluvy o pôžičke, ako aj zmluvy o tichom spoločenstve, resp. zmluvy o budúcej darovacej zmluve, na základe, ktorých vložili do označených nebankových subjektov finančné prostriedky v dohodnutej výške a za dohodnutých podmienok. Nebankové subjekty si svoje povinnosti vo vzťahu k žalobcom, vyplývajúce im z uzatvorených zmlúv, nespĺnili a žalobcom nevrátili vložené peniaze, či úroky, resp. výnosy tak, ako sa dohodli, zatvorili svoje pobočky, a bol na ne vyhlásený konkurz. Žalobcom vznikla voči uvedeným spoločnostiam pohľadávka zo záväzkových právnych vzťahov, ktorú si prihlásili v konkurznom konaní vedenom voči týmto spoločnostiam. Konkurzné konania nie sú dosiaľ skončené, t. j. nie je známe, v akej výške bude v konkurznom konaní uspokojený nárok žalobcov. Nie je preto možné ustáliť výšku škody,

ktorá žalobcom mohla vzniknúť, resp. súd dospel k záveru, že žalobcom vôbec škoda nevznikla. Žalobcovia do rozhodnutia súdu nepreukázali, že im vznikla škoda vo výške, ktorú si žalobou uplatnili. S poukazom na ustanovenia § 415 a § 441 Občianskeho zákonníka uviedol, že žalobcovia sa mohli presvedčiť, na základe výpisu z obchodného registra, ktorý je verejnou listinou, že obchodná spoločnosť, s ktorou vstúpili do záväzkového vzťahu nie je investičnou spoločnosťou ani fondom, a nemá zákonom predpísané základné imanie, a nemá v predmete podnikania prijímanie vkladov, a na základe predložených dokladov mohli poznať, že sa nejedná o dovoľenú činnosť kolektívneho investovania predajom podielových listov, či prijímania vkladov. Keďže žalobcovia nepreukázali vznik škody, nesprávny úradný postup v zmysle § 18 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom zo strany žalovanej, nemôže existovať ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody, a nesprávnym úradným postupom. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. s tým, že žalovanej ich náhradu nepriznal, keďže si ju neuplatnila.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcov rozsudkom z 11. mája 2011, sp. zn. 15 Co 288/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia citoval ustanovenia § 657, § 658, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 673, § 674 ods. 1 a ods. 3 Obchodného zákonníka, § 2 ods. 1 a ods. 3, § 5 ods. 1, a § 7 ods. 1 veta prvá zákona č. 248/1992 Zb., § 2 ods. 4 a § 4 zákona č. 385/1999 Z. z. a uviedol, že zmluvy o pôžičke, ako aj zmluvy o tichom spoločenstve žalobcovia uzavreli na základe uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka, na základe slobodnej, vážnej, zrozumiteľnej vôle zmluvných strán. Predmetný právny úkon je aj náležite určitý. S poukazom na ústavný princíp legality právnej moci vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky konštatoval, že štátne orgány nie sú oprávnené konať, ak ich na to nesplnomocní zákon, a ak konajú, sú povinné konať iba spôsobom, ktorý stanovil zákon. Táto zásada zabezpečuje v štáte pre jeho obyvateľov právnu istotu, majú možnosť predvídať následky svojich právnych úkonov, možnosti a spôsoby uplatnenia svojich práv voči štátu, ale predovšetkým konanie štátnych orgánov a ich zmysel. Pokiaľ by štát prostredníctvom svojich príslušných orgánov zakázal spoločnosti činnosť, spočívajúcu v uzatváraní zmlúv o pôžičke s občanmi, zmlúv o tichom spoločenstve, zasiahol by tým do občianskych a obchodných právnych vzťahov, a do zmluvnej autonómie subjektov súkromného práva, ako aj do vlastníckeho práva občanov mimo rámca ochrany garantovanej Ústavou Slovenskej republiky, pretože by tým obmedzil, prípadne zmaril ich možnosť nadobudnúť v zmysle zmluvných dojednaní majetkové hodnoty vo forme pohľadávok a ich príslušenstva (úroky a zisk). Poukázal na skutočnosť, že obchodný register je verejná listina, zákony sú tiež dostupné každému občanovi. Žalobcovia preto, ak sa rozhodli vytvoriť zmluvný vzťah s dlžníkmi alebo sa prihlásili prihláškou za člena BDV Družstva, kde vložili členský vklad za účelom očakávania daru vo forme finančných prostriedkov, mali možnosť sa oboznámiť s predmetom činnosti spoločnosti, ako aj BDV Družstva. Je nesporné, že uzatvorené zmluvy o pôžičkách a tichom spoločenstve spĺňajú všetky predpoklady podľa ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka, a že tieto predpoklady spĺňajú aj prihlásenie žalobcov do BDV Družstva. V danom prípade ide o právny vzťah, do ktorého štát v zmysle ústavy nemá právo zasahovať. Na základe uvedeného potom odvolací súd uzavrel, že žalovaná („odporcovia v 1. až 4. rade“) neporušila žiadnu právnu povinnosť, ktorú jej ukladá ústava alebo zákon, a nebola preukázaná zodpovednosť podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb. Žalobcovia nepredložili žiadne dôkazy, ktoré by túto zodpovednosť preukazovali. Označil za nesporné, že žalobcovia svojím konaním si sami spôsobili ujmu tým, že svojím majetkom nakladali neehospodárne a nezodpovedne. Je preto v rozpore s dobrými mravmi prenášať zodpovednosť za vlastné zodpovednostné konanie na štát. Dôkazy, ktoré žalobcovia navrhovali, neboli dôkazmi, ktoré by preukazovali vyššie uvedené tvrdenia. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p., a § 151 ods. 1 O. s. p. s tým, že žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, preto jej ich náhradu nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ až 10/, navrhli ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f/ O. s. p. Odvolaciemu súdu vytkli, že pristúpil k rozhodnutiu o ich odvolaní arbitrárne a formalisticky. Poukázali na to, že súdy oboch stupňov pri posudzovaní rozsahu povinností „odporcov“ vo vzťahu k činnosti nebankových subjektov podľa zákona o investičných spoločnostiach, zákona o kolektívnom investovaní,

a zákona o bankách, upriamili pozornosť na formálnu stránku vymedzenia pôsobnosti daných zákonov a zmluvnú formu, a povahu právnych vzťahov nebankových subjektov so svojimi klientmi. Formalisticky sa riadili len literou zákona bez toho, aby vyhodnotili jeho cieľ a účel v kontexte relevantných ústavných princípov a obsahu, a rozsahu činnosti nebankových subjektov. Pokiaľ sudy prišli k záveru, že extenzívny výklad relevantných zákonných povinností „odporcov“ nie je možný, tento záver nepodložili žiadnym praktickým ani právnym zdôvodnením. Je preto nepreskúmateľný, a z toho dôvodu právne nespôsobilý. Sudy oboch inštancií účelovo zužujú pohľad na fungovanie nebankových subjektov výlučne na vzťah jedného klienta, v závislosti od typu zmluvy či už požičiavateľ, tichý spoločník či člen družstva, voči jednému subjektu - nebankovému subjektu, kde správne používajú argumentáciu o neprípustnosti zasahovania štátu do súkromnoprávných vzťahov. Podľa názoru žalobcov však sudy účelovo prehliadajú skutočnosť, že v uvedenom prípade nešlo o jednotlivé samostatné právne akty, ale hromadné investovanie veľkého množstva súkromných subjektov. Zúžené vnímanie rozsahu kauzy na jednotlivcov vyústilo k odmietnutiu vykonania takých dôležitých navrhovaných dôkazov zo strany žalobcov, najmä tých dôkazov, ktoré ležia mimo sféry dosahu žalobcov, a bez vyžiadania súdom ich nie je možné dosiahnuť. Skutočnosť, že v konaní sa žalobcom závažným spôsobom odňala možnosť konania pred súdom, potvrdzujú aj rozhodnutia ústavného súdu, v ktorých ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu alebo práv na spravodlivý proces z dôvodu: absencie dostatočného odôvodnenia, absencie dôvodov na rozhodnutie vydané v preskúvanom konaní, arbitrárnosti rozhodnutí, formalistického prístupu pri rozhodovaní, nepreskúmateľnosti rozhodnutí v dôsledku procesných pochybení, prekročenia ústavných limitov pre akceptovateľné rozdielne názory na právne posúdenie vecí. V tejto súvislosti v závere dovolania žalobcovia citovali viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

K dovolaniu žalobcov sa vyjadrilo iba Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, ako jeden zo štyroch konajúcich subjektov za žalovanú, tak, že predmetné dovolanie je podané vyložene z účelového dôvodu, samotný text dovolania je právne irelevantný, preto žiada toto dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), prejednal dovolanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmajúc najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednáanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a ods. 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Nakoľko v prejednáanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom nejde ani o jeden z potvrdzujúcich rozsudkov uvedených v § 238 ods. 3 O. s. p.), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcov z § 238 ods. 1 až ods. 3 O. s. p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až písm. g/ O. s. p. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z

vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p., ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v § 237 O. s. p. Nezistil ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., na ktoré poukazovali dovolatelia.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi normami, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalobcovia namietali, že konanie je postihnuté vadou tejto povahy z dôvodu absencie dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v dôsledku nezaoberania sa ich námietkami prezentovanými pred súdom prvého stupňa ako aj v podanom odvolaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu je tak arbitrárne, formalistické, nepreskúmateľné.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) - porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higinosova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (pozri uznesenie z 03. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p., dáva odvolaciemu súdu možnosť vypracovania, tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi prvostupňového súdu, rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za vecne správne a skonštatoval tiež správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Za tejto situácie, pri zohľadnení skutočností vyplývajúcej z obsahu spisu, a to, že odvolanie žalobcov proti prvostupňovému rozsudku je obsahovo argumentačne v zásade totožné so samotnou žalobou, odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, podľa názoru dovolacieho súdu, spĺňa podmienky kladené na odôvodnenie rozsudku stanovené v citovanom ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p., keď je z neho zrejmé, čoho sa žalobcovia domáhali, ako a z akých dôvodov prvostupňový súd žalobu zamietol, čím žalobcovia argumentovali v podanom dovolaní, ktoré skutočností považoval za preukázané, a akými úvahami sa pri hodnotení riadil, aj prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

Pokiaľ sa žalobcovia nestotožňujú s právnymi závermi oboch súdov nižších stupňov a vytýkajú im, že pri posudzovaní rozsahu povinnosti žalovanej, konkrétne teda povinností jednotlivých, žalobcami označených rezortných ministerstiev konajúcich za štát vo vzťahu k činnosti nebankových subjektov, formalisticky sa riadili len literou zákona, dovolací súd poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004).

Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnutie v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

Vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené tvrdenia dovolateľov, o ktoré opierajú prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. sú vo svojej podstate námietkou, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). V tejto súvislosti treba uviesť, že Občiansky súdny poriadok síce považuje nesprávne právne posúdenie za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), avšak samotné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľmi, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nevyplýva z § 238 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie žalobcov 1/ až 10/ podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. s tým, že úspešná žalovaná nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.